

Forme fără fond

Categorie: Editorial Publicat: Joi, 29 Octombrie 2020 08:20 Scris de Emilian Mirea

Accesări: 374

Am revenit, în vis, pe strada copilăriei mele timpurii, pe când aveam vreo trei ani. Asta nu înseamnă, neapărat, că mă apropii de moarte și că îmi revăd trecutul, cum se spune. E mai degrabă o revenire la esență, la sămânța ancestrală din care m-am născut și pe care părinții mei au plantat-o, în acest spațiu temporal, fără să se gândească prea mult, pentru că, oricum, erau mânați de strigătul naturii.

Nu învinuiesc pe nimeni pentru ceea ce nu am putut realiza, din ceea ce aș fi vrut. Eu cred în Destin – el guvernează peste tot, chiar și acolo unde nu credem că guvernează. E crunt să trăiești sub niște mari apăsări ale vieții, ca niște multiple săbii, ale lui Damocles, deasupra ta, dar nu ești în măsură să alegi: ești clientul unui scenariu, din care, oricum, vei ieși mort!

E sfârșit de octombrie și, în fața ferestrei mele, într-un mic ront, au reapărut crinii: sunt voioși și puși pe viață, gata să crească și să înflorească. Numai vremea, să țină cu ei! La optimismul și veselia lor vegetală, eu nu pot să le adaug decât speranța că vor supraviețui. Oricum, dacă vor înflori, să zicem, în noiembrie, nu or să mai fie insecte, care să îi polenizeze. Vor fi niște forme fără fond. Ca și noi, de multe ori, sau de foarte multe ori.